

Pozorne počúvajte, to dôležité nezaznieva nahlas

ČAROVNÉ KNÍHKUPECTVO

ZÁHADA ZAŠEPKANÉHO SLOVA

ELLERY ADAMS

ELLERY ADAMS

ČAROVNÉ
KNÍHKUSPEČTVO

ZÁHADA ZAŠEPKANÉHO SLOVA

Preložila Adriana Sýkorčinová

Čarovné kníhkupectvo
Záhada zašepkaného slova

Ellery Adams

THE WHISPERED WORD

Copyright © by Ellery Adams, 2018

Translation © 2026 by Adriana Sýkorčinová

Cover design © 2026 by Adrián Macho

Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0796-3

Venujem tebe, čitateľ, lebo chápeš, že každá kniha
je cesta, ktorá čaká, aby sa na ňu niekto vydal.
Je to magický let na lietajúcom koberci.

Tak nečakaj a nasadni!

*Najkrajšou záhradou na celom svete je knižnica
plná kníh. Prechádzať sa ňou je čisté opojenie.*

Tisíc a jedna noc

Prvá kapitola

*Ukrývaj sa, kým všetci neodídu domov. Ukrývaj sa,
kým na teba všetci nezabudnú. Ukrývaj sa, kým
všetci nepomrú.*

Yoko Ono

„**T**o dievča je jednou nohou v hrobe.“
Nora Penningtonová, majiteľka jediného kníhkupectva v Miracle Springs v Severnej Karolíne, pozrela zo svojej priateľky na prázdnu stoličku. Očakávala, že na nej uvidí sedieť útle bledé dievča, ktoré sa až do záverečnej ukrývalo medzi regálmi.

Dievča tam však nebolo. Nora si spomenula na nemocničný identifikačný náramok, ktorý obopínal kostnaté zápästie dievčaťa. „June,“ znovu pozrela na svoju priateľku, „nepovedala ti niečo? Alebo Hester či Estelle?“

June si odfrkla. „Vlastne áno. Rozpovedala nám celý svoj príbeh. Darovala obličku svojej životnej lásky a operácia dopadla dobre, no keď sa zalúbenci prebudili, slečna Chudá-ako-palica náhodou zistila, že pán Pravý je v skutočnosti pán Totálne-Nepravý. V správach vraveli, že ide o sériového vraha na úteku. Nie, počkať,“ zamračila sa June, „nebol vrahom.

Viedol nejakú sektu. Áno, takú tú, kde na čele stojí muž a má veľa ženských stúpenkýň, ktorým vymýva mozog. Naša dievčina to zistila a utiekla z nemocnice, keď sa sestričky nepozerali. Zo šnúry na bielizeň ukradla jednoduché šaty na doma a naskočila na vlak do Miracle Springs.“

Za June sa ozvalo zachichotanie.

„June Dixonová, keby si chcela, môžeš písať romány,“ zatiahla Estella Sadlerová spevavým južanským prízvukom. Pomaly a ladne sa postavila zo stoličky a palcom ukázala ponad plece k zadnej časti obchodu. „Nora, dostať tú krehkú kvetinku z obchodu zvládneš aj sama, takže ja sa pre dnešok lúčim. Spánok na krásu síce nepotrebujem, ale aj tak si idem pospať. Sladké sny, dámy,“ rozlúčila sa Estella a odišla.

„Krehkú kvetinku?“ obrátila sa Nora na Hester Winthropovú, štvrtú členku Spolku tajomstiev, kníh a buchtičiek.

„Sama uvidíš,“ odvetila Hester a vzala si kabelku. „Aj ja už musím ísť. Chlieb sa o piatej ráno nevymiesi sám a musím navyše upiecť ďalšie bochníčky do našich tajných darčkových taštičiek.“

June pokrútila hlavou. „Nepoznám veľa ľudí, ktorí dokážu vstať pred východom slnka a celý deň sa usilovne zvrtať ako nadopované včeličky. Ty si však jedna z nich. So svojimi pehami a energiou mi pripomínaš Pipi Dlhú Pančuchu.“

Hester zavrtela hlavou. „Ryšavé vlasy má Estella, nie ja.“

„Estella nie je ten typ knižnej hrdinky,“ namietla June. „Je skôr ako mačka. Ku komu by som ju len

pripodobnila?“ June sa zamyslela, potom splasla rukami. „Šer Chán. Tiger z *Knihy džunglí*. To je Estellin knižný dvojník.“

„A ktorá literárna postava si ty?“ spýtala sa Nora. Téma rozhovoru ju natoľko zaujala, že odložila aj hľadanie neznámej dievčiny.

June si položila ruku na srdce. „Keď som pracovala v opatrovateľskom domove, jedna z mojich obľúbených obyvateľiek ma volala Čierna Mary Poppinsová. Že som staršia, tmavšia a vlasy mám oveľa kučeravejšie než Mary, jej neprekážalo.“

Keď June zbadala zaskočený výraz na Hesterinej tvári, vybuchla do smiechu. „Myslela to ako kompliment. Vedela, ako veľmi im chcem vniesť do života aspoň trošku čohosi čarovného.“

Hester ukázala smerom k malej miestnosti, ktorá slúžila ako sklad. „Obávam sa, že jej život nebol v poslednom čase práve čarovný. Nora, čo s ňou urobíš? Vyzerá veľmi... zraniteľne.“

Nora stiahla obočie. Do Miracle Springs sa prisťahovala, aby tu našla pokoj a súkromie. Chcela byť zodpovedná výlučne za svoj maličký dom a kníhkupectvo. Nechcela domáce zvieratká ani blízkych priateľov. Nechcela ani milenca. Nepridala sa k cirkevným komunitám, nezúčastňovala sa na charitatívnych podujatiach. Nesponzorovala detské športové družstvá, nepiekla v súťažiach o najlepší koláč, nevyjadrovala sa k miestnej politike. Nevyhľadávala spoločnosť.

Napriek tomu ľudia vyhľadávali ju.

Prichádzali za ňou z rôznych prostredí, s rôznou farbou pleti a s rôznym prízvukom. Ľudia z celého

sveta sa jej zverovali so svojimi príbehmi. Všetci niesli na pleciach bremeno, ktoré zo seba nevedeli sňať, akokoľvek po tom túžili. Tieto unavené duše ju – predavačku kníh, ktorú miestni volali „tá pekná žena s popáleninami“ alebo „biblioterapeutka s jazvami“ – vyhľadávali, aby im pomohla.

Niekedy s Norou súhlasili, inokedy nie. Všetci sa však v jej kníhkupectve cítili ako doma. Inak to vlastne ani nešlo. Prejsť sa kníhkupectvom bolo ako po prvý raz sa zamilovať.

Niektorí noví zákazníci po vstupe do obchodu zaváhali, báli sa, že v ňom nájdu iba ezoterické tituly a kryštály. Bola to pochopiteľná obava, pretože Miracle Springs, ktoré dostalo svoj názov podľa miestnych „zázračných prameňov“, vyrástlo z myšlienky uzdravovania. Mestečko však ponúkalo čosi pre každého, hoci ľudia nie vždy vedeli, ako to nájsť.

Nora sa v slávnych minerálnych prameňoch nikdy nekúpala, nevedela preto zákazníkom potvrdiť ich liečivú silu.

Verila však, že aj knihy majú moc liečiť. Verila, že starostlivo vybrané slová a umne sformulované vety môžu čitateľa obdať schopnosťou nechať bolestnú minulosť za sebou. Obrátiť list a začať novú kapitolu svojho života.

Vo viere, že každý príbeh má čo ponúknuť, svoj obchod zaplnila knihami každej veľkosti a žánru. Najnovšie bestsellery v lesklých prebaloch sa delili o miesto na regáloch s čítanými paperbackmi so zahnutými rožkami strán. Inde stáli vzácne prvé vydania, vyhľadávané podpísané exempláre a starožitné

knihy viazané v koži. Knihy boli v rôznom stave, rôzneho veku. Bolo ich dosť na uspokojenie každej požiadavky, každého želania.

V bludisku regálov a nekonečného množstva kníh bolo čo objavovať, a tak Nora nechávala zákazníkov, aby sa v ňom nerušené potulovali. Priam ich nabáda-la, aby sa stratili v labyrinte pestrofarebných chrbtov kníh, aby ich brali do rúk a čítali obsah na záložkách, aby sa dotýkali drobných doplnkov na policiach.

Tieto drobnosti Nora nazývala „zlepšováky pre-daja“. Pomenovala ich tak ešte v čase pred otvorením kníhkupectva, keď len zhromažďovala vstupný sorti-ment. V škatuli s knihami, ktorú prehľadávala na bl-šom trhu, našla dve bronzové sovy – knižné opierky. Neboli ako nové, bronz sa na niektorých miestach olupoval, nepochybne z dôvodu veku. Aj tak sa sovy Nore páčili. S prísnyim pohľadom a ostrými pazúrmí boli skvelými ochrancami hrubých zväzkov.

„Ak kúpite celú sériu o Nancy Drewovej, dám vám na tie sovy zľavu,“ ponúkol jej predajca a s neskrýva-nou zvedavosťou skúmal pritom jej jazvy.

Nora nebola zvyknutá vyjednávať, no bolo jej jas-né, že ak chce úspešne podnikáť, musí každú knihu kúpiť čo najlacnejšie. Obracala sovy v rukách a pred-stavovala si, o čo zaujímavejší by bol jej budúci ob-chod, keby boli police ozvláštnené jedinečnými sta-rými predmetmi. Pozrela predajcovi do očí a začala zjednávať cenu.

Zlepšováky predaja spontánne nakupovali rovna-ko miestni obyvatelia aj návštevníci mesta. Ako Nora kráčala do skladu a vchádzala čoraz hlbšie medzi

regály, všimla si niektoré z nedávnych prírastkov. Bol tam drevený mažiarik s drvenou levandulou, mramorovo-mosadzný stojan na listy, ružový akrylový fotorámik, detská čajová súprava z viktoriánskej éry a vysoká secesná váza. A to boli len poklady v oddelení súčasnej romantiky.

Keď obišla roh regálu s lacnými dobrodružnými románmi, začula hlasné zacenganie mosadzných zvoncov narážajúcich o drevo. Zvončeky, ktoré kedysi patrili ku konskému postroju, teraz viseli na koženom remienku nad vchodovými dverami jej obchodu.

Ten cengot znamenal, že jej priateľky vyšli z Raja kníh.

Nora zostala sama so svojimi knihami a cudzím dievčaťom.

Dievčinu našla schúlenú medzi balmi bublinkovej fólie a baliaceho papiera. Vyzerala ako podvyživená Zlatovláska z rozprávky o troch medved'och, vyčerpaná po bujarom večierku.

Nora si ju prezerala v slabom svetle jedinej žiarovky, ktorá osvetľovala skladovú miestnosť. Chudá postava a nezdravo bledá pleť jej dodávali výraz dieťaťa, no Nora usúdila, že môže mať pred dvadsiatkou.

„Čo mám s tebou robiť?“ šomrala si popod nos.

Napriek Norinmu zámeru žiť v Miracle Springs jednoduchý život jej doň nedávno vstúpili tri pozoruhodné ženy. Spoločne založili Spolok tajomstiev, kníh a buchtičiek. Počas vyšetrovania vraždy podnikateľa z cudzieho mesta sa Estella, June a Hester zverili Nore so svojimi najväčšími tajomstvami. Aj ona im napokon prezradila to svoje – strašnú pravdu o tom,

ako prišla k jazve v tvare medúzy, ktorá jej pokrývala pravú pažu, a k zhluku pluzgierovitých jaziev v tvare chobotníc, ktoré jej vystupovali po pleci a krku a svojimi zvrásnenými prísavkami sa načahovali až k lícu.

Už som riskovala dosť, pomyslela si pri pohľade na spiace dievča.

Hoci vyšetrovanie sa už skončilo, mestom Miracle Springs otriaslo náhle zatvorenie komunitnej banky, ktoré nasledovalo po uzavretí prípadu. O prácu prišli desiatky zamestnancov. Ďalší skončili vo väzení. Mesto sa potrebovalo zotaviť. A Nora tiež.

Zotavenie znamenalo zmierenie a pokoj. Cudzie dievčatá spiace v jej sklade jej neprinášali ani pocit zmierenia, ani pokoj.

Cítila sa rozpoltene.

Chcela dievča zobudiť a povedať mu, aby odišlo.

Toto je kníhkupectvo, nie hotel, hlesla.

Stále však myslela na to, ako dievčina hladila chrbty kníh, keď si myslela, že ju nik nevidí. V jej dotyku sa ukrývala veľká nežnosť. Veľká túžba.

A aj bolesť.

V tej chvíli v nej Nora uvidela seba. Svoju vlastnú potrebu príbehov, úniku, ktorá sa odrážala v hladných očiach dievčata a naliehavom dotyku jeho prstov.

A práve toto krehké spojenie ju prinútilo vykročiť k čitateľskému kútiku v obchode, vziať z operadla pohovky prikrývku a vrátiť sa do skladu, aby mäkkou látkou prikryla spiacu bytosť.

Kiežby som aj ja vedela spať takto tvrdo, pomyslela si.

Tú myšlienku takmer okamžite zavrhol. Nemocničný náramok a priveľké oblečenie naznačovali, že

spánok dievčata má od pokojného ďaleko. Tvrdý bol skôr z totálneho vyčerpania. Bol to bezsenný spánok niekoho, kto utekal a utekal, až kým ho nohy neprestali poslúchať.

Nora ešte chvíľu premýšľala, prečo by niekto utekal z nemocnice. Odpoveď na túto otázku však poznať nechcela.

Nemala záujem zasa sa do čohosi namočiť. Poskytne dievčatu jedlo a odpočinok. Nič viac.

Spiacej neznámej nechala na lístku krátky odkaz, potom ju zamkla v obchode a pobrala sa domov.

Na druhý deň sa Nora zobudila zavčas ráno. Nespala dobre a jej prvé súvislé myšlienky patrili tomu, že si musí uvariť veľa silnej čiernej kávy.

Keď sa osprchovala, prečesala si hnedé vlasy a obliekla si džínsy a tričko, svoju typickú rovnošatu. Pri druhej šálke kávy si spomenula na Zlatovlásku v sklade.

„Doparoma,“ zahromžila a rýchlo pripravila pre dievča tanier s jedlom.

Zo svojho malého príbytku, ktorý miestni nevolali inak ako Vagónový domček, pretože to bol bývalý služobný železničný vozeň, prešla krátku vzdialenosť do Raja kníh a odomkla dvere. Nore sa veľmi páčilo, že jej obchod kedysi býval vlakovou stanicou a jej domov zasa železničným vozňom. Z každej dosky a skrutky sálala priam hmatateľná aura dobrodružstva.

„To som ja! Nora,“ zavolala. Nechcela dievča vylkať, najmä ak ešte spalo.

Skladová miestnosť však bola prázdna.

Nora stála v jej dverách a snažila sa pochopiť, na čo sa pozerá. Presnejšie povedané, čo vlastne nevidí. Miestnosť bola celkom iná. Všetky kartónové škatule stáli povystierané pri jednej stene a po bublinkovej fólii či baliacom papieri ani stopy.

Zamierila k bývalej výdajni lístkov a pohľadom pátrala po známkach života. Urobilo si dievča do niektorého zo stovky hrnčekov, ktoré viseli na háčikoch, kávu alebo čaj? Nezdalo sa.

„Priniesla som čerstvý chlieb, urobila som z neho hrianky na masle,“ zavolala. Ozvena jej hlasu sa niesla pomedzi regály. „Chlieb piekla Hester. Včera si ju tu stretla. Je to tá s pehami a krepovitými blond vlasmi.“ Nora pokračovala k pokladnici. „Mám aj černice. Natrhala som ich včera. A syr. Mohla by som ti urobiť kapučíno alebo latte. Alebo obyčajnú kávu. Len povedz, na čo máš chuť.“

Nora položila tanier s jedlom na pokladničný pult a započúvala sa. Dievča tu stále bolo. Cítila jeho prítomnosť. Prečo sa skrývalo?

Prešla do prednej časti obchodu a pred oknom výkladu zastala. Niečo jej na ňom nesedelo. Výklad nevyzeral ako deň predtým.

„Dofrasa, čo to...?“

Vytiahla kľúč, odomkla dvere a náhlivo vyšla von, aby si výklad pozrela z chodníka.

Naskytol sa jej čarovný pohľad.

Stála pred scénou vytvorenou výlučne z baliacich materiálov. V strede stála žena vymodelovaná z priehladnej baliacej pásky. Držala v ruke povrázok priviazaný ku kytici balónov z bublinkovej fólie. Ženu aj

balóny obkolesovali stovky vtáčikov origami, poskladaných z bieleho papiera. Vtáky sa kolísali a otáčali, jemne roztancované prúdom vzduchu z neďalekého ventilačného potrubia.

Nora mala na okamih pocit, že sa hýbe. Cítila sa ľahučko ako tie papierové vtáky. Akoby mohla plávať vzduchom. Takmer sklopila pohľad na svoje nohy v zvedavom očakávaní, že ich uvidí vznášať sa nad chodníkom.

Znovu sa pozrela do výkladu a tentoraz uvidela knihy. Všetky mali modré obálky a roztvorené viseli zo stropu na bielom motúziku, takže to vyzeralo, akoby mali krídla. Nora sa začala nakláňať, aby si prečítala ich názvy.

Dievčina – pretože to iste ona vytvorila toto majstrovské dielo – vybrala knihy rôznych žánrov. Bol tam *Kocúr v klobúku*, *Postav hliadku*, *Obyčajná tvár*, *Svetlo, ktoré nevidíme*, *Veľký Gatsby*, *Eragon*, *Tajomstvo zámku pokrytého machom*, *Stručné dejiny času* a mnoho ďalších. Na dne výkladu boli z kartónových písmen zložené slová MOJE MODRÉ NEBO.

Keď sa Nora vrátila do obchodu, dievča stálo pri tanieri s jedlom. Ešte sa ho nedotklo, no to, ako sa nad ním nakláňalo, prezrádzalo, že je veľmi hladné.

„Je to nádherné,“ ukázala Nora na výklad za sebou. „Robila si na tom celú noc?“

Dievča dlho neodpovedalo. Keď konečne prehovorilo, bolo to tichým šeptom, ako keď vánok šuchoce v trstine. „Niekoľko hodín.“

„To si zaslúži raňajky.“ Nora ukázala na tanier. „Pod so mnou. Kým budeš jesť, urobím ti kávu.“

Dievča mlčky vzalo tanier a nasledovalo Noru ku kruhu stoličiek, ktoré stáli pri výdajni lístkov.

Nora poklopala po tabuli s ponukou, ktorá bola pripevnená na stene. „Čo by si si dala?“

Dievča pristúpilo k tabuli a pohybujúc perami si mrmlavo prečítalo každé slovo.

Ernest Hemingway – tmavo pražená káva
Louisa May Alcottová – svetlo pražená káva
Dante Alighieri – bezkofeínová káva
Wilkie Collins – kapučíno
Jack London – latte
Agatha ChrisTEA – čierny čaj

Nora sa odvrátila, aby jej dala čas na rozhodnutie, a zatiaľ sa pustila do výberu dokonalého hrnčeka pre návštevníčku. Na väčšine hrnčiekov, ktoré nakupovala na blších trhoch a garážových výpredajoch, boli knižné citáty alebo vtipné nápisy. Pri pohľade na ne však Nora usúdila, že pre toto dievča nie je vhodný ani jeden z nich. Mrzelo ju, že tam nemá niektorý z ručne vyrábaných kusov, ktoré mala doma, obzvlášť preto, že sa zdalo, že slabosťou dievčaťa je modrá farba. Mohla by mu kávu naliať do niektorého z detských hrnčiekov, no ani Cookie Monster, Batman, Snoopy či Harry Potter sa jej k nemu nehodili.

Napokon vybrala bielu šálku s obrázkom šišky s ružovou polevou a pestrofarebnou posýpkou. Bol na nej nápis *Neriešim, mám šišku*.

Prvýkrát v živote ľutovala, že nemá hrnček s obrázkom nevinného mačiatka alebo šteniatka.

„Zaujalo ťa niečo?“ spýtala sa dievčata.

„Prosím si Wilkieho Collinsa. Veľmi sa mi páčila jeho *Žena v bielom*.“

Noru to ohromilo. Takých mladých ľudí, ktorí by poznali Collinsa alebo jeho dielo, často nestretávala.

„Aj mne,“ povedala a postavila sa za kávovar. „Viac než *Mesačný kamenň*.“

Nespýtala sa dievčata, či chce cukor alebo špeciálny druh mlieka, nemala to pri zákazníkoch vo zvyku. Ak chcú cukor, môžu si ho zamiešať sami. Ak chcú sójové, mandľové či kokosové mlieko, majú smolu. Nora také veci nemala. Nebola ani Starbucks, ani predajňa potravín. Jej kávovar bol model z druhej ruky, ktorý poháňala dobrá vôľa a šťastie. Nora bola pripravená, že kedykoľvek bez výstrahy vypovie službu, preto sa jej vždy trochu uľavilo, keď si zákazníci objednali obyčajnú čiernu kávu alebo bylinkový čaj.

„Ako sa voláš?“ spýtala sa cez syčanie a praskanie stroja. Počas napeňovania mlieka zdvihla k dievčaťu oči.

Keď sa nedočkala odpovede, dokončila prípravu kávy. Hrnček mu potom postavila vedľa taniera.

Dievčina uprene hľadela na pult. „Som... Abilene. Abilene... Tylerová.“

Odmlky, s ktorými to vyslovila, v Nore vyvolali podozrenie, či si to meno práve nevymyslela. Ak aj áno, neprekážalo jej to. Bude ju volať tak, ako si praje.

„To je pekné meno,“ usmiala sa priateľsky. „Osobne nemám rada, keď sa na mňa niekto díva pri jedle, nechám ťa teda v pokoji sa najesť. Budem sa vpredu pripravovať na otvorenie. Vďaka tebe nemusím

upravovať výklad. Vlastne ho určite nezmením niekoľko týždňov. Je fantastický.“

Abilene jej úsmev ostýchavo opätovala. „Ďakujem.“

Nora si na pokladničnom pulte krúžkovala inzeráty o garážových výpredajoch, keď sa pri nej po chvíli mlčky objavila Abilene. „Ďakujem za raňajky. Chlieb aj černice mi veľmi chutili. A ďakujem, že ste ma tu nechali prespať. Von sa vyprevadím sama.“

Obrátila sa na odchod.

Nora vedela, že sama sa von nedostane. Dvere boli zamknuté a univerzálny kľúč, ktorým sa otvárali všetky zámky v obchode, bol teraz zasunutý v pokladnici. Kým sa rozhodovala, čo urobiť s touto mladou ženou, ktorá očividne potrebuje pomoc, stalo sa niečo, čo Abilene zabránilo z Raja kníh odísť.

Ako kráčala k dverám, roztrhol sa jej gumený remienok na našuchovacej žabke. Stratila rovnováhu, naklonila sa dopredu a narazila do otočného stojana plného brožovaných kníh. Nora zalapala po dychu, keď sa plastový stojan s niekoľkými hlasnými prasknutiami zrútil. Vzápätí sa ozval výkrik od bolesti.

Nora si klakla vedľa dievčiny. Abilene si držala pravú ruku. Chcela utajiť krv, čo jej presakovala medzi prstami, aj slzy, ktoré jej stekali po lícach, no ani jedno sa jej nepodarilo.

„Nehýb sa,“ prikázala jej Nora a odbehla po utierku.

Keď sa vrátila a chcela sa jej pozrieť na ruku, Abilene jej to nedovolila.

„Som v poriadku,“ tvrdila zaťato.

„To iste,“ mračila sa Nora. „Krvácaš mi na podlahu. Ukáž, pozriem sa, aké zlé to je.“

Abilene odvrátila oči a ukázala poranenú ruku.

Nora jej jemne roztvorila prsty, ktoré zakrývali ranu. Z porezanej dlane v tom okamihu vystrekla krv. Rana bola hlboká, bez zašitia by sa nezahojila. Vyžadovala si odborné ošetrovanie.

„Musíš si to dať zašit“, oznámila jej. Utierku zhúžvala do kľbka a zatlačila jej ním do dlane.

„Nie!“ strhlo sa dievča tak prudko, že Nora takmer spadla na zem.

Pozrela dievčaťu na zápästie, no nemocničný náramok už nemalo.

Nečakala, že sa jej podarí odviezť Abilene na pohotovosť alebo do nejakej ordinácie. Zrejme sa zdravotníckym zariadeniam vyhýbala. Prečo by sa tu inak včera večer zjavila v domácich šatách, ktoré jej boli priveľké, v topánkach z obchodu Všetko za dolár a s pohľadom človeka, ktorý sa už týždne dobre nenajedol ani si neodpočinul?

„Abilene, počúvaj ma,“ prihovorila sa jej Nora opatrne. „Mám priateľa, ktorý ťa môže ošetriť. Zavolám mu, nikomu o tebe nepovie. Dnes zostaneš u mňa. Bez námietok. Budeš odpočívať a jesť. Nik ti nebude klásť otázky. Ak aj áno, nemusíš odpovedať. Súhlasíš?“

Dievčina pokrútila hlavou. Nora sa obávala, že ujde, len čo sa k nej otočí chrbtom. Musí nájsť iný spôsob, ako ju prinútiť zostať. Nebude to jednoduché. Abilene bola nepokojná ako vtáčik v klietke.

Prečo? pomyslela si Nora, držiac ju za ruku. *Čo sa ti stalo?*

„Nebudeme o tom diskutovať,“ vyhlásila nekompromisným, praktickým tónom, ktorý používala